



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Kladně rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Burešovou v právní věci

žalobce: **Ing. L. K.**, narozený [redacted]  
bytem [redacted], [redacted]  
zastoupený advokátem JUDr. Vojtěchem Veverkou  
sídlem Hajnova 40, 272 01 Kladno

proti  
žalované: **J. V.**, narozená [redacted]  
bytem [redacted], [redacted]  
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Burešem  
sídlem Dukelských hrdinů 471/29, 170 00 Praha 7

**o určení splatnosti peněžitého závazku**

**takto:**

- I. Žaloba na určení doby splnění závazku žalované spočívající v povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 500 000 Kč ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi žalovanou a právním předchůdcem žalobce K. K., narozeným [redacted], na den, kdy od právní moci tohoto rozsudku uplynou 3 měsíce, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované k rukám právního zástupce žalované do 3 dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 42 138 Kč.

**Odůvodnění:**

1. Okresní soud v Kladně rozsudkem ze dne 22. 1. 2015 čj. 21 C 27/2014 – 114 určil dobu splnění závazku žalované spočívající v povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 500 000 Kč ze Smlouvy o půjčce uzavřené mezi žalovanou a právním předchůdcem žalobce K. K., narozeným 27. 3. 1962 na den, kdy od právní moci tohoto rozsudku uplynou 3 měsíce (výrok I.

rozsudku) a dále bylo rozhodnuto o nákladech řízení mezi účastníky, a to tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce na náhradě nákladů řízení částku 29 104 Kč (výrok II. rozsudku).

2. K odvolání žalované Krajský soud v Praze usnesením ze dne 31. 8. 2015 čj. 29 Co 338/2015 – 139 rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že soud v něm bude vázán dle § 226 odst. 1 o. s. ř. právním názorem odvolacího soudu.
3. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 12. 2016 čj. 33 Cdo 1663/2016 – 165 odmítnuto s odůvodněním, že důvodem kasačního usnesení odvolacího soudu byly pouze nedostatky v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, kterému je vytýkáno, že se v odůvodnění nelyžoval a) s důkazem – listinou ze dne 23. 10. 2013, b) s účelovými změnami žalobních tvrzení – rozporem mezi obsahem smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2014 a žalobním tvrzením o výši pohledávky, c) s rozporem mezi tvrzením o dohodě o splatnosti pohledávky a výpovědi svědka K. K., d) s tím, že v řízení nebyla předložena plná moc, kterou měl udělit K. K. své sestře v létě 2009, e) s tím, že rozhodné skutečnosti o účasti sestry M. B. a manželky A. K., netvrdil do skončení prvního jednání soudu I. stupně, resp. do uplynutí poskytnuté koncentrace. Odvolací soud se ve zrušovacím usnesení omezil jen na to, že soudu I. stupně prezentoval pokyny pro další procesní postup v řízení; takové pokyny nejsou ovšem „právním názorem“, který by soud I. stupně omezoval v právním posouzení věci, popř. ve zjišťování skutkového stavu věci. K uvedenému výčtu nedostatků v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně Krajský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 31. 8. 2015 čj. 29 Co 338/2015 – 139 ještě uvedl, že soud I. stupně v dalším řízení zvaží skutečnost, že k postoupení pohledávky došlo v době vedení exekuce na původního věřitele K. K. (§ 47 odst. 5 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu). Dále soudu I. stupně vytkl, že stran výpovědi svědka J. V. neučinil v odůvodnění svého rozhodnutí žádná skutková zjištění, nevyhodnocoval, jaké skutečnosti vzal z této výpovědi za prokázané. Odvolací soud zavázal soud I. stupně svým právním názorem ve smyslu § 226 odst. 1 o. s. ř. a uložil soudu I. stupně, aby po odpovídajícím procesním poučení vedl účastníky k doplnění skutkových tvrzení rozhodných jak pro důvodnost vzneseného nároku, tak zejm. pro důvodnost jeho výše, provedl účastníky navržené důkazy, příp. důkazy, jejichž potřeba v souladu s § 120 odst. 3 o. s. ř. ke zjištění skutkového stavu věci vyjde v řízení najevo, tyto důkazy řádně ve vztahu k žalobním tvrzením zhodnotí a o věci znovu rozhodne, přičemž bude dbát, aby v případě, že jeho rozhodnutí bude mít formu rozsudku, veškeré své závěry řádně zdůvodnil. Současně neopomene soud I. stupně v souladu s ustanovením § 224 odst. 3 o. s. ř. rozhodnout o nákladech řízení.
4. Mezi účastníky i nadále po zrušení rozsudku soudu I. stupně rozhodnutím odvolacího soudu zůstalo nesporné, že původní věřitel K. K. narozen poskytl žalované finanční půjčku ve výši 500 000 Kč převodem ze svého účtu na její účet dne 3. 7. 2009 a sporné mezi účastníky zůstalo, zda mezi účastníky byla či nikoliv dohodnuta doba splnění, či zda doba plnění byla ponechána na vůli žalované.
5. Pro rozhodnutí o mezi účastníky sporné skutečnosti soud provedl, a to již před zrušením rozsudku soudu I. stupně rozhodnutím soudu II. stupně, níže uvedené důkazy, z nichž zjistil tyto skutečnosti.
6. Z výpovědi žalobce soud zjistil, že od bratra K. K. se dozvěděl, že s žalovanou, s níž se bratr seznámil na jaře roku 2009, chtějí koupit chatu v Sýkořici, a že bratr chce prodat s bývalou manželkou byt a z peněz pak chatu zaplatí. Zpočátku bratr K. K. uváděl, že chce s žalovanou koupit chatu do podílového spoluvlastnictví, pak od uvedeného s žalovanou ustoupili s tím, že chatu bude platit žalovaná. V dubnu 2009 žalobce půjčil bratrovi K. K. 18 000 Kč na akontaci a ze stejného důvodu pak 17 000 Kč žalované, která si peníze na akontaci půjčila v práci a musela je vrátit. Následně se žalobce, bratr K. K. a žalovaná

několikrát sešli a dohodli, že peníze na koupi chaty (když kupní cena byla 585 000 Kč) si žalobce půjčí od České spořitelny, kupní cenu chaty zaplatí a žalovaná mu pak peníze vrátí, až jí je poskytne bratr K■■■■ K■■■■ z prodeje svého bytu, a to co do výše 500 000 Kč a zbytek, tj. 85 000 Kč bude žalovaná žalobci splácet v měsíčních splátkách po 5 000 Kč. Uvedené se uskutečnilo, chatu žalovaná koupila, peníze z půjčky žalobce u spořitelny šly na spořicí účet žalobce, ten následně dal příkaz k poukázání peněz na účet advokáta, který zprostředkoval prodej. S žalovanou měl žalobce uzavřenu zástavní smlouvu s tím, že zástavní právo, které vázlo na chatě, bude zrušeno, jakmile mu žalovaná vrátí celou kupní cenu, tedy částku 585 000 Kč. V červenci 2009 žalovaná vrátila převodem z účtu na účet žalobce žalobci částku 500 000 Kč, když tato částka byla před tím na účet žalované přeposlána z účtu bratra K■■■■ K■■■■, který v té době získal finanční prostředky z prodeje bytu, jež měl se svou bývalou manželkou. Žalovaná pak postupně splácela žalobci částku 85 000 Kč měsíčními splátkami po 5 000 Kč, poslední splátka byla realizována v srpnu 2010. Zpočátku žalovaná hradila splátky v hotovosti, po konfliktu účastníků na podzim 2009, kdy žalobce požadoval, aby žalovaná prodala byt a vrátila bratrovi žalobce K■■■■ K■■■■ peníze, což, resp. prodej bytu, žalovaná odmítla z důvodu poklesu tržní ceny bytu s tím, že bude čekat, až se zase tato cena zvedne, začala žalovaná splácet dluh vkladem na účet žalobce. S žalovanou měl žalobce sepsány dvě smlouvy o půjčce, první na částku cca 600 000 Kč, další pak byla uzavřena zhruba měsíc po první a účastníci v ní upřesnili dlužnou částku a první smlouva jí byla zrušena. Komunikace mezi účastníky skončila poté, kdy žalovaná vrátila žalobci všechny peníze a došlo ke zrušení zástavního práva vázaného na chatě žalované. Nadále žalobce komunikoval pouze s bratrem, na kterého naléhal, aby trval na vrácení peněz od žalované a sepsal s ní písemnou smlouvu, což on odmítl. Od počátku jednání o koupi chaty, tj. od dubna 2009, která se uskutečnila jednak v rodinném domě žalobce v Buštěhradě, v restauraci u Junků v Buštěhradě, kde tehdy žalovaná pracovala a na novém pracovišti žalované v restauraci na Kladně (u těchto jednání kromě žalobce, žalované a bratra K■■■■ K■■■■ byla v rodinném domě v Buštěhradě a v restauraci na Kladně přítomna i manželka žalobce) bylo mezi bratrem K■■■■ K■■■■ a žalovanou dohodnuto, že peníze žalovaná vrátí bratrovi, až prodá byt po své matce a tato jednání se týkala i pohledávky mezi žalobcem a žalovanou. Žalobce od počátku naléhal na bratra K■■■■ K■■■■, aby sepsal s žalovanou písemnou smlouvu o půjčce na částku 500 000 Kč a to, co mu žalovaný dlužil kromě zde ještě dlužné částky za akontaci. Bratr K■■■■ K■■■■ však reagoval tak, že žalovaná je poctivá osoba, která mu dlužnou částku nezapře. Od jara 2010 do podzimu 2013 žil bratr K■■■■ K■■■■ ve Zlonicích, kde i pracoval. Poté, kdy byl z práce vyhozen (v období září a října 2013) zůstal bez finančních prostředků a souhlasil s tím, že peníze začne s žalobcem po žalované vymáhat. Žalobce s bratrem K■■■■ K■■■■ se domluvili, že od něho pohledávku za žalovanou koupí, a pokud ji vymůže, že mu 90 % z ní vrátí. Žalobce poté přes právního zástupce začal pohledávku po žalované vymáhat. Žalované psal žalobce dvě písemné výzvy, první výzva byla na základě plné moci, kterou mu bratr K■■■■ K■■■■ udělil a druhá poté, kdy od bratra pohledávku za žalovanou koupil, ani na jednu z výzev žalovaná nereagovala. Žalobce má vysokoškolské vzdělání, je letecký inženýr a tehdy nevěděl, jaký je rozdíl mezi splatností ponechané na vůli dlužníka a splatností, která nebyla sjednána vůbec, dnes to již od svého právního zástupce ví.

7. Z výpovědi svědka K■■■■ K■■■■ soud I. stupně zjistil, že se s žalovanou ústně domlouvali na koupi chaty, kterou zaplatí svědek s tím, že chata bude napsána na žalovanou, která pak svědkovi peníze vrátí, až prodá byt po matce, prostě, až bude mít peníze. Místo, kde se svědek s žalovanou o uvedeném bavili, svědek přesně neví, byli u toho přítomni jen oni dva a bylo to před tím, než svědek peníze poslal na účet žalované. Peníze na koupi chaty půjčil žalované žalobce, neboť v té době svědek ještě neměl finanční prostředky z prodeje bytu, který měl s bývalou manželkou. Po prodeji tohoto bytu svědek půjčil peníze žalované převodem na její účet a žalovaná je vrátila žalobci. Svědek nejprve vypověděl, že v době koupě chaty neměl žádný účet, poté připustil možnost, že měl účet u Poštovní spořitelny, a že k tomuto účtu kromě něho nikdo jiný přístup neměl. Na chatě v Sýkořici se dělala rekonstrukce asi rok po koupi, rekonstrukci si platila

žalovaná, svědek neví, kolik tato rekonstrukce stála. Svědek muže pod přezdívkou „■■■■“, jehož křesní jméno je H■■■■, zná, neboť navštěvoval svědka a žalovanou na chatě, párkrát ho viděl v restauraci. H■■■■ nebyl nikdy přítomen u toho, že by svědek dával nějaké peníze žalované nebo ona jemu. Svědek žádnou finanční částku od žalované do ruky nedostal.

8. Z výpovědi svědkyně M■■■■ B■■■■ soud zjistil, že je sestrou žalobce a K■■■■ K■■■■, žalovanou viděla pouze jednou a podle svědkyně předmětem sporu je vrácení částky ve výši 500 000 Kč žalovanou bratrovi K■■■■ K■■■■. Bratr svědkyně K■■■■ K■■■■ měl problémy s nadměrným požíváním alkoholu, léčil se, včetně léčby s hospitalizací, manželka ho opustila, rozvedl se, a tehdy, tj. zhruba roku 2007, mu svědkyně začala přebírat poštu a starat se mu o finance, takto funguje dosud. V období května až června 2009 byla u svědkyně doma žalovaná spolu s K■■■■ K■■■■, vyklízel se byt, který měl K■■■■ K■■■■ s bývalou manželkou v obci ■■■■■, kde svědkyně bydlí. Žalovaná tehdy uvedla, že nemá finanční prostředky na koupi chaty, neboť nemůže prodat byt po matce, který vlastní, a ze kterého by chatu mohla zaplatit, z chaty byla velmi nadšená. Už tehdy byla dohoda, že peníze na koupi chaty jí půjčí žalobce, neboť bratr K■■■■ K■■■■ peníze z prodeje bytu, který měl s bývalou manželkou, ještě neměl, a dále že až je bude mít, poskytne je žalované a ta z toho vrátí dluh žalobci. Žalovaná také řekla, že peníze, které jí pak půjčí bratr K■■■■, mu vrátí, až prodá byt, že momentálně nemůže byt prodat, že to nebude do konce roku, uváděla lhůtu 2-3 roky, vysvětlovala, že nemůže byt prodat. U tohoto rozhovoru kromě svědkyně, žalované, bratra K■■■■ K■■■■ byl dále přítomen manžel a matka svědkyně. Podle svědkyně dohoda mezi žalovanou a K■■■■ K■■■■ o splatnosti půjčky po prodeji bytu žalované se nezměnila, svědkyně neví dosud, zda žalovaná byt prodala. Poté, kdy na účet bratra K■■■■ K■■■■ přišly peníze z prodeje bytu, který vlastnil se svou manželkou, svědkyně převedla na účet žalované částku 500 000 Kč. Na podzim roku 2013, kdy se bratr K■■■■ K■■■■ vrátil ke svědkyni domů s tím, že nemá, kde bydlet, ho svědkyně vyzvala, aby začal vymáhat peníze po žalované. Bratr K■■■■ K■■■■ telefonoval žalované, svědkyně slyšela hovor bratra, který jí po něm sdělil, že žalovaná peníze nemá, neboť se jí rozvádí dcera.
9. Z výpovědi svědkyně A■■■■ K■■■■, manželky žalobce, soud zjistil, že žalovanou zná, ví, že předmětem sporu je dluh ve výši cca 0,5 mil. Kč, který dluží žalovaná K■■■■ K■■■■. Svědkyně byla osobně přítomna jednáním, která se týkala koupě chaty, kdy původně bylo dohodnuto, že chatu koupí žalovaná s K■■■■ K■■■■, nakonec, že chatu koupí jen žalovaná, a že K■■■■ K■■■■ jí zaštití finančně. Svědkyně byla osobně přítomna na jaře 2009 jednání v hostinci na Kladně, kde kromě ní byl ještě přítomen žalobce, dále K■■■■ K■■■■ a žalovaná. Více méně už bylo dohodnuto, že chatu bude kupovat jen žalovaná, a aby o ni nepřišla, neboť bylo více zájemců, že je potřeba zaplatit kupní cenu hned. K■■■■ K■■■■ neměl ještě peníze z prodeje svého bytu, který vlastnil s bývalou manželkou, takže bylo domluveno, že peníze žalované půjčí svědkyně s žalobcem s tím, že žalobce si sjedná u České spořitelny půjčku, peníze půjčí žalované a až ta dostane peníze od K■■■■ K■■■■, tak je vrátí žalobci. U tohoto jednání zaznělo, že žalovaná K■■■■ K■■■■ pak peníze vrátí, jakmile se uskuteční prodej bytu, který po někom zdělila. Aby si prodej chaty žalovaná udržela, bylo potřeba složit akontaci, peníze na ni K■■■■ K■■■■ půjčila svědkyně, žalobce pak půjčoval K■■■■ K■■■■ peníze pro žalovanou, neboť ta si peníze na akontaci půjčila v práci a musela je vrátit. Žalovaná následně po koupi chaty chodila ke svědkyni a žalobci splácela část půjčky, kterou měla od žalobce. Svědkyně leccos zaslechla, mj. i to, že se žalobce ptal žalované, kdy vidí prodej bytu, aby byl dluh vůči K■■■■ K■■■■ vyrovnán. Žalovaná odpovídala, že teď by platila vysokou daň, že až uplyne nějaké období, snad mluvila o 2 letech, tak byt prodá a pak zase uváděla, že je nevýhodná tržní cena. Jiným rozhovorům mezi žalovanou, žalobcem a K■■■■ K■■■■ svědkyně přítomna nebyla a z žádné strany se nedozvěděla, že by došlo k nějaké změně stran splatnosti půjčky mezi žalovanou a K■■■■ K■■■■.
10. Z výpovědi svědka J■■■■ V■■■■ soud I. stupně zjistil, že žalovanou zná ze zaměstnání zhruba 5 let, dosud se s ní stýká jednou za 2 měsíce, K■■■■ K■■■■ zná stejnou dobu, 2 roky v kontaktu nejsou. Žalovanou svědek poznal v době, kdy již měla chatu na Sýkořici, svědek na tuto chatu

k žalované jezdil stejně jako K■■■■ K■■■■, tedy jako kamarádi za žalovanou. V létě roku 2010 nebo 2011, to už svědek přesně neví, byl přítomen, když žalovaná vracela ve dvou splátkách peníze K■■■■ K■■■■, z rozhovoru mezi nimi vyplynulo, že jde o splátky půjčky na chatu. První splátka byla ve výši 350 000 Kč, během 14 dnů až 3 týdnů pak druhá splátka ve výši 150 000 Kč. Svědek neví odkud žalovaná peníze, které následně předala K■■■■ K■■■■ vyňala, přinesla je zevnitř chaty v obálce, chata nebyla zamčená. Svědek na chatu k žalované na víkendy, kdy proběhly tyto splátky, přijel v době, kdy tam K■■■■ K■■■■ už byl, oba dělali něco kolem chaty, po příjezdu svědka si všichni udělali kafe a došlo k předání splátek. K■■■■ K■■■■ si peníze pravděpodobně dal do svých věcí, které vozil sebou, když předtím si je přepočítal. Mezi K■■■■ K■■■■ a žalovanou se nic nepodepisovalo, svědek nepřemýšlel nad tím, jestli ho to překvapilo nebo ne. Po předání druhé splátky ve výši 150 000 Kč došlo mezi žalovanou a K■■■■ K■■■■ k uvedení toho, že jsou vzájemně vyrovnáni.

11. Ze smlouvy o půjčce uzavřené dne 14. 5. 2009 mezi účastníky soud zjistil, že žalovaná jako dlužník se zavázala zaplatit žalobci - věřiteli půjčku ve výši 500 000 Kč do 31. 8. 2009 a ve výši 80 000 Kč v pravidelných měsíčních splátkách minimálně po 500 000 Kč počínaje měsícem červnem 2009. Ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi týmiž osobami dne 7. 6. 2009 soud dále zjistil, že žalovaná jako dlužník se zavázala zaplatit žalobci - věřiteli částku 5 000 Kč nejpozději do 31. 8. 2009, dále úroky ve výši 49 000 Kč a částku 45 000 Kč v pravidelných měsíčních splátkách počínaje měsícem červnem 2009 minimálně ve výši 5 000 Kč nejpozději k poslednímu dni v měsíci s tím, že touto smlouvou se ruší předchozí smlouva uzavřená mezi účastníky 14. 5. 2009.
12. Z výpisů z účtu žalobce vedeného u České spořitelny za období měsíců květen až červenec 2009 a z tvrzení žalobce soud zjistil, že dne 20. 5. 2009 byla na účet žalobce připsána od České spořitelny částka ve výši 500 000 Kč, následně žalobce téhož dne dal příkaz k úhradě kupní ceny chaty v částkách 500 000 Kč a 65 000 Kč, dne 24. 6. 2009 byla připsána na účet žalobce částka 115 000 Kč od M■■■■ Z■■■■, kupující bytu K■■■■ K■■■■ a jeho bývalé manželky, tato částka byla splátkou dluhu, který měl K■■■■ K■■■■ u žalobce. Dne 16. 7. 2009 byla na účet žalobce připsána od žalované částka ve výši 500 000 Kč.
13. Z výpisu z účtu K■■■■ K■■■■ vedeného u Poštovní spořitelny za období měsíce července 2009 soud dále zjistil, že dne 3. 7. 2009 byl dán příkaz k úhradě Maxkartou částky 500 000 Kč J■■■■ V■■■■, tj. žalované.
14. Z výpisu z účtu žalované vedeného u Poštovní spořitelny za měsíc červenec 2009 a červenec 2010 soud zjistil, že žalovaná dne 3. 7. 2009 dala příkaz k úhradě Maxkartou ve prospěch žalobce stran částky 500 000 Kč, dále že dne 7. 7. 2010 provedla výběr Maxkartou do výše 350 000 Kč a dne 5. 8. 2010 do výše 300 000 Kč.
15. Ze smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené mezi K■■■■ K■■■■ jako postupitelem a Ing. L■■■■ K■■■■ jako postupníkem dne 19. 1. 2014 s úředně ověřenými podpisy obou účastníků smlouvy soud zjistil, že K■■■■ K■■■■ postoupil Ing. L■■■■ K■■■■ pohledávku ve výši 600 000 Kč za dlužníkem J■■■■ V■■■■, tj. žalovanou na základě dohody o zapůjčení částky v uvedené výši, kterou zaslal K■■■■ K■■■■ na účet žalované v červenci roku 2009.
16. Z dopisu žalobce adresovaného žalované s datem 23. 10. 2013 soud zjistil, že žalobce oznámil žalované, že zastupuje K■■■■ K■■■■ na základě plné moci ze dne 16. 10. 2013, dále že nebyla stanovena splatnost půjčky, kterou K■■■■ K■■■■ poskytl žalované ve výši 500 000 Kč v souvislosti s koupí chaty a pozemkem v Sýkočicích, a že žalobce současně vyzval žalovanou k vrácení částky 500 000 Kč na svůj účet do 31. 12. 2013 případně, že je možné se dohodnout i na delší splatnosti. Z dopisu právního zástupce žalobce adresovaného žalované s datem 25. 2. 2014 soud zjistil, že žalovaná byla opětovně vyzvána k úhradě částky nyní ve výši 600 000 Kč, kterou poskytl K■■■■ K■■■■ žalované na základě smlouvy o půjčce uzavřené v červnu roku 2009 s tím, že pokud žalovaná nesdělí do 7 dnů od doručení výzvy, jak hodlá pohledávku klientovi splnit, bude zahájeno příslušné řízení u Okresního soudu v Kladně.



pohledávky dle smlouvy ze dne 19. 1. 2014 uzavřené mezi povinným a Ing. L. K., nar. v souladu s § 44a odst. 1 exekučního řádu, když výzva k dobrovolnému splnění povinností byla povinnému doručena dne 6. 1. 2014, a tedy tímto dnem nastaly účinky zákazu nakládání s majetkem; právní jednání, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatné. Právní účinky vznesení námitky neplatnosti nastávají od účinnosti právního jednání, dojde-li exekuční příkaz všem účastníkům právního jednání, k němuž exekutor vznesl námitku neplatnosti. Z potvrzení o doručení uvedeného exekučního příkazu všem účastníkům soud zjistil, že exekuční příkaz byl doručen K., L. K. a I. V.

18. Žalobce poté vznesl námitku promlčení námitky relativní neplatnosti právního jednání povinného K. K. uplatněnou soudním exekutorem Mgr. Ing. Jiřím Proškem s tím, že vznesení námitky promlčení bylo oznámeno soudnímu exekutorovi podáním žalobce ze dne 6. 10. 2017 s doručením do datové schránky téhož dne. V návaznosti na poučení soudem dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k doplnění tvrzení a označení důkazů k jejich prokázání stran žalobcem vznesené námitky promlčení námitky relativní neplatnosti právního jednání povinného K. K., a to postoupení pohledávky dle smlouvy ze dne 19. 1. 2014 uzavřené mezi povinným K. K. a Ing. L. K. vznesené soudním exekutorem Mgr. Ing. Jiřím Proškem v rámci exekučního příkazu ze dne 21. 9. 2017 sp. zn. 134 EX 14652/13 – 337, žalobce doplnil svá tvrzení uvedením, že podle § 611 o.z. se promlčují všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem a podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 948/2006 se promlčuje i právo namítnout relativní neplatnost právního jednání. Smlouva mezi žalobcem a jeho bratrem K. K. byla uzavřena dne 19. 1. 2014, promlčecí doba tudíž skončila 19. 1. 2017, a pokud předmětný exekuční příkaz exekutor vydal až dne 21. 9. 2017, došlo mezitím k promlčení práva namítnout relativní neplatnost smlouvy o postoupení pohledávky. K důkazu žalobce navrhl podání žalobce obsahující uvedenou námitku promlčení námitky relativní neplatnosti právního jednání a doručenkou o doručení této námitky promlčení soudnímu exekutorovi ze dne 6. 10. 2017. Soud provedl dokazování označenými důkazy a z nich zjistil, že žalobce namítl promlčení úkonu exekutora, konkr. námitku relativní neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky, která byla uzavřena mezi žalobcem a povinným K. K. dne 19. 1. 2014 ohledně pohledávky povinného za dlužníci I. V. s tím, že s ohledem na promlčení tohoto úkonu exekutora považuje žalobce smlouvu za platnou. Z detailu zprávy soud zjistil, že žalobce odeslal své podání s datem 6. 10. 2017 obsahující námitku promlčení práva dovolat se relativní neplatnosti jednání z datové schránky svého právního zástupce soudnímu exekutorovi Mgr. Ing. Jiřímu Proškovi, kterému bylo toto podání dodáno dne 9. 10. 2017. Doručení uvedeného podání žalobce potvrdil ve svém sdělení ze dne 29. 1. 2018 soudní exekutor Mgr. Ing. Jiří Prošek, který dále uvedl, že s námitkou promlčení námitky relativní neplatnosti stejně jako oprávněný nesouhlasí, a proto byla vznesená námitka promlčení posouzena jako návrh na částečné zastavení exekuce co do postižení pohledávky dle § 55 exekučního řádu, a jako návrh na částečné zastavení exekuce byla postoupena k vyjádření oprávněnému a násl. exekučnímu soudu k rozhodnutí. Žalobce namítl, že postup soudního exekutora stran částečného zastavení exekuce nepovažuje za správný, nicméně pro tento spor postup exekutora není důležitý. Podle žalobce generální inhibitorium platilo do 31. 10. 2009 a bylo upraveno v § 44 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu (dále jen „exekuční řád“), od té doby generální inhibitorium v zákoně není, je zde speciální inhibitorium upravené v § 47 odst. 5 exekučního řádu ve znění ke dni podpisu smlouvy o postoupení pohledávky mezi žalobcem a K. K. s tím, že důsledkem inhibitoria je relativní neplatnost jednání povinného, která byla namítnuta. Žalovaná stran generálního inhibitoria odkázala na svá tvrzení uvedená v odvolání ze dne 22. 4. 2015 proti rozsudku soudu I. stupně, kde uvedla, že soud I. stupně se vůbec nezabýval platností smlouvy o postoupení pohledávky uzavřenou mezi K. K. a žalobcem, když k postoupení došlo v době vedení exekuce na původního věřitele K. K. a podle § 47 odst. 5 exekučního řádu, ve znění pozdějších předpisů, je stíhán sankcí absolutní neplatnosti právní úkon povinného, kterým povinný nakládá se svým majetkem,

postiženým exekučním příkazem. Podle žalované se soud I. stupně rovněž řádně nezabýval aktivní legitimací žalobce ve sporu.

19. Na základě provedeného dokazování soud dospěl k tomuto závěru o skutkovém stavu věci: právní předchůdce žalobce K■■■■ K■■■■ se s žalovanou rozhodli koupit chatu s pozemkem v k.ú. Sýkořice, původně do podílového spoluvlastnictví, následně jen do vlastnictví žalované. Ani jeden z nich v té době na pořízení chaty a pozemku neměli finanční prostředky. Proto bylo mezi žalovanou, K■■■■ K■■■■, žalobcem a manželkou žalobce A■■■■ K■■■■ domluveno, že peníze na koupi chaty a pozemku půjčí žalované žalobce s manželkou, když žalobce si vezme na získání finančních prostředků půjčku u České spořitelny a až žalovaná dostane peníze od K■■■■ K■■■■ (a to poté, kdy K■■■■ K■■■■ prodá byt, který vlastnil s bývalou manželkou v obci ■■■■■), tak je vrátí žalobci, a dále že mezi účastníky bude sepsána zástavní smlouva, kdy předmětem zástavy bude chata s pozemkem v Sýkořici. U několika setkáních těchto osob žalovaná a K■■■■ K■■■■ mluvili o tom, že peníze žalovaná K■■■■ K■■■■ vrátí, jakmile se uskuteční prodej bytu, který zdědila po matce. Toto uvedla žalovaná shodně též před svědkyní M■■■■ B■■■■ v období května až června 2009 před koupí chaty při vyklízení bytu, který K■■■■ K■■■■ vlastnil s bývalou manželkou. Tok finančních prostředků v souvislosti s koupí chaty proběhl podle uvedeného mezi zúčastněnými osobami dohodnutého scénáře. Žalobce s žalovanou sepsal dvě písemné smlouvy o půjčce (kdy druhá z nich rušila první), žalovaná půjčku do výše 500 000 Kč vrátila ihned poté, kdy tuto částku převodem na účet (a to po prodeji bytu, který vlastnil K■■■■ K■■■■ se svou bývalou manželkou) jí poskytl K■■■■ K■■■■ (jehož finanční prostředky, mj. kvůli problémům s alkoholem začala od roku 2007 spravovat a dosud spravuje sestra M■■■■ B■■■■), zbývající část půjčky ve výši 45 000 Kč a úroky ve výši 49 000 Kč splácela žalovaná žalobci po 5 000 Kč měsíčně nejprve v hotovosti a po konfliktu mezi ní a žalobcem (který vznikl proto, že žalobce na žalovanou naléhal, aby již prodala byt po své matce a peníze vrátila žalobci, což žalovaná odmítla nejprve s tím, že by platila vysoké daně a násl. z důvodu poklesu tržní ceny bytu) pak vklady na jeho účet. Po uhrazení celé půjčky došlo ke zrušení zástavní smlouvy uzavřené mezi účastníky. Žalovaná prodala na jaře 2010 byt, který zdědila po své matce, ze získaných finančních prostředků provedla v témže roce rekonstrukci chaty v Sýkořici. Žalovaná ze svého účtu provedla výběry Maxkartou, dne 7. 7. 2011 do výše 350 000 Kč a dne 5. 8. 2010 do výše 300 000 Kč. V létě 2010 za přítomnosti svědka J■■■■ V■■■■ předala žalovaná na své chatě K■■■■ K■■■■ v hotovosti nejprve částku 350 000 Kč a následně částku 150 000 Kč. K■■■■ K■■■■ k výzvě a za přítomnosti svědkyně M■■■■ B■■■■ na podzim 2013 vyzval telefonicky žalovanou k vrácení půjčky, násl. tak učinil i písemně na základě plné moci ze dne 13. 10. 2013. Pohledávku za žalovanou K■■■■ K■■■■ postoupil žalobci písemnou smlouvou ze dne 19. 1. 2014 a dne 25. 2. 2014 právní zástupce žalobce vyzval žalovanou opětovně k vrácení půjčky ve stanoveném termínu. Žalovaná ani na jednu z výzev nereagovala s odůvodněním, že požadavek žalobce považovala za bezpředmětný.
20. V období let 2012 až 2016 byla u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, (v jehož obvodu má K■■■■ K■■■■ od 15. 10. 2009 trvalý pobyt) vedena dvě exekuční řízení. K návrhu oprávněné FIDENTIA, s. r. o. ex. řízení pod sp. zn. 15 EXE 1571/2014, kdy vedením této exekuce byl pověřen soudní exekutor JUDr. Miloslav Hauerland, který v jejím průběhu vydal exekuční příkazy na příjem povinného a na jeho úče, jiný typ exekučního příkazu jím vydán nebyl. K návrhu oprávněné Generali pojišťovna, a. s. bylo vedeno exekuční řízení pod sp. zn. 16 EXE 1689/2013, vedením exekuce byl pověřen soudní exekutor Mgr. Ing. Jiří Prošek, který dne 21. 9. 2017 vydal pod. sp. zn. 134 EX 14652/13 – 337 exekuční příkaz, jímž rozhodl o provedení exekuce příkázáním všech peněžitých pohledávek (a to i splatných v budoucnu) povinného K■■■■ K■■■■ vůči dlužníku I■■■■ V■■■■, sídlem ■■■■■ a současně v něm vznesl námitku relativní neplatnosti právního jednání povinného, a to postoupení pohledávky dle smlouvy ze dne 19. 1. 2014 uzavřené mezi povinným a Ing. L■■■■ K■■■■, v souladu s § 44a odst. 1 ex. řádu, když výzva k dobrovolnému splnění povinnosti byla povinnému doručena



dne 6. 1. 2014 a tímto dnem nastaly účinky zákazu nakládání s majetkem. Uvedený exekuční příkaz byl doručen K ■■■ K ■■■■, žalobci i žalované. Žalobce podání ze dne 6. 10. 2017 doručeným soudním exekutorovi Mgr. Ing. Jířimu Proškovi téhož dne, vznesl námitku promlčení námítky relativní neplatnosti právního jednání povinného K ■■■ K ■■■■, a to uzavření smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2014, s nímž soudní exekutor nesouhlasí, a posuzuje ji jako návrh na částečné zastavení exekuce, který následně předkládá k rozhodnutí exekučnímu soudu.

21. Podle § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 (dále i jen „o. z.“) se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti.
22. Podle § 3028 odst. 2 o. z. není-li stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných, jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.
23. Podle § 3028 odst. 3 o. z. není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti. O tom ale z obsahu spisu nic nevyplývá, proto soud věc posoudil podle právních předpisů ve znění do 31. 12. 2013, vyjma žalobcem vznesené námítky promlčení námítky relativní neplatnosti právního jednání K ■■■ K ■■■■, a to uzavření smlouvy o postoupení pohledávky mezi ním a žalobcem. Vzhledem k datu uzavření této smlouvy dne 19. 1. 2014 soud při posouzení uvedené námítky promlčení postupoval již dle zákona č. 89/2012, občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014.
24. Podle § 564 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku platného do 31. 12. 2013 (dále i jen „obč. zák.“) je-li doba plnění ponechána na vůli dlužníka, určí ji na návrh věřitele soud podle okolností případu tak, aby to bylo v souladu s dobrými mravy.
25. Ustanovení § 564 obč. zák. se vztahuje pouze na případy, kdy splatnost byla výslovně dohodnuta tak, že závisí na vůli dlužníka. Dohoda o tom, že dobu splnění určí dlužník, může být rozličně formulována. Není třeba, aby účastníci smlouvy použili výslovně výrazů uvedených v tomto ustanovení. Obvykle jde o formulaci, že dlužník zaplatí, až bude chtít, až bude ochoten, nebo až bude moci. Případná výzva dlužníkovi či upomínka (na rozdíl od § 563) je bez právních účinků. Nemá-li se dlužník k plnění, věřitel nemůže podat přímo žalobu na plnění podle § 80 písm. b) o.s.ř., neboť jeho pohledávka není ještě splatná. Podle § 564 má věřitel možnost podat u soudu nejprve návrh na určení splatnosti dluhu. Rozhodnutí soudu podle § 564 je konstitutivní v tom smyslu, že dlužník není povinen plnit až do určené doby plnění soudem. V rozhodnutí se soud omezí na určení splatnosti, aniž by dlužníkovi uložil povinnost dluh splnit. Předpokladem je zjištění, že závazek byl sjednán tak, že dobu plnění určuje dlužník. Toto zjištění je předpokladem úspěšnosti žaloby podle § 564. Protože jde jen o nahrazení projevu vůle dlužníka ohledně doby splatnosti, nemusí soud v tomto řízení zjišťovat, zda dluh platně vznikl a zda a v jakém rozsahu dosud existuje. To musí být prokázáno až v řízení o splnění takového závazku. Samotné rozhodnutí soudu podle § 564 není podkladem pro výkon rozhodnutí (exekučním titulem). Teprve na základě případného dalšího rozhodnutí soudu, kterým je dlužníkovi uložena povinnost plnit, lze navrhnout a vést výkon rozhodnutí. Dokud však není doba plnění soudním rozhodnutím určena, není pohledávka splatná a nelze vyhovět žalobě na plnění (viz. komentář k § 564 str. 1657 až 1658, Občanský zákoník II., 2. vydání 2009, nakladatelství C. H. Beck).
26. Podle § 44a odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád ve znění účinném do 30. 6. 2015 nerozhodl-li exekutor podle § 44 odst. 4 jinak, nesmí povinný po doručení vyrozumění nakládat se svým majetkem včetně nemovitostí a majetku patřícího do společného jmění manželů, vyjma běžné obchodní a provozní činnosti, uspokojování základních životních potřeb svých a osob, ke

kterým má vyživovací povinnost a udržování a správě majetku. Právní jednání, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatné. Právní jednání se však považuje za platné, pokud námitku neplatnosti nevznese exekutor, oprávněný, nebo přihlášený věřitel, aby zajistili uspokojení vymáhané pohledávky. Právní účinky vznesení námítky neplatnosti nastávají od účinnosti právního jednání, dojde-li exekuční příkaz nebo jiný projev vůle exekutora, oprávněného, nebo přihlášeného věřitele všem účastníkům právního jednání, k němuž exekutor, oprávněný nebo přihlášený věřitel vznesl námitku neplatnosti.

27. Podle § 47 odst. 5 zákona č. 120/2011 Sb., exekuční řád ve znění do 31. 12. 2014, majetek, který je postižen exekučním příkazem, nesmí povinný převést na jiného, zatížit ho nebo s ním jinak nakládat. Právní jednání, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatné.
28. Podle § 609 věta první o. z. nebylo-li právo vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se a dlužník není povinen plnit. Podle § 610 odst. 1 věta první o. z. k promlčení soud přihledne, jen namítne-li dlužník, že je právo promlčeno. Dle § 611 o. z. se promlčují všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem; jiná práva se promlčují, pokud to zákon stanoví. Právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla (§ 619 odst. 2 o. z.). Dle § 629 odst. 1 o. z. promlčecí lhůta trvá 3 roky.
29. Soud I. stupně po zrušení jeho rozsudku soudem II. stupně důkladně zhodnotil všechny v řízení provedené důkazy, a to každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti (§ 132 zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“). Poté dospěl k závěru, že žaloba nebyla žalobcem podána důvodně a zamítl ji. V řízení bylo prokázáno, že právní předchůdce žalobce K ■■■ K ■■■ a žalovaná uzavřeli mezi sebou ústně smlouvu o půjčce, na základě níž K ■■■ K ■■■ poskytl (půjčil) žalované dne 3. 7. 2009 částku 500 000 Kč převodem ze svého účtu na účet žalované. Žalobci se v řízení podařilo prokázat (a to zejm. svou účastnickou výpověď, svědeckými výpověďmi A ■■■ K ■■■, M ■■■ B ■■■, K ■■■ K ■■■, jakož i listinnými důkazy, a to smlouvami o půjčce uzavřenými mezi účastníky dne 14. 5. 2009 a dne 7. 6. 2009, výpisy z účtu žalobce vedeného u České spořitelny za období měsíců květen až červenec 2009, výpisem z účtu K ■■■ K ■■■ vedeného u Poštovní spořitelny za období měsíce července 2009 a výpisem z účtu žalované vedeného u Poštovní spořitelny za období měsíce července 2009) okolnosti předcházející uzavření smlouvy o půjčce mezi K ■■■ K ■■■ a žalovanou v souvislosti se záměrem žalované koupit chatu v Sýkořici, jakož i tok finančních prostředků v souvislosti s realizací uvedeného záměru žalované. Tvrzení žalobce o tom, že splatnost poskytnutých finančních prostředků ve výši 500 000 Kč K ■■■ K ■■■ žalované na koupi chaty byla mezi těmito osobami dohodnuta výslovně tak, že závisí na vůli žalované, se však žalobci prokázat nepodařilo, a to z níže uvedených důvodů. Předně ujednání K ■■■ K ■■■ a žalované stran splatnosti půjčky nebyl přítomen nikdo další kromě K ■■■ K ■■■ a žalované, která tvrzení žalobce o splatnosti půjčky popírá. Svědecká výpověď K ■■■ K ■■■ byla značně nekonzistentní, svědek v rámci ní nebyl schopen sám popsat tok finančních prostředků při koupi chaty žalovanou (uvedené popsal až v závěru své výpovědi v rámci odpovědi na dotazy soudu a právních zástupců účastníků) a v návaznosti na uvedené, okolnosti uzavření smlouvy o půjčce mezi ním a žalovanou. Rozporuplně vypovídal i ohledně svého účtu, kdy svědek nejprve uvedl, že v době koupě chaty s žalovanou, neměl žádný účet, pak připustil možnost, že ho měl u Poštovní spořitelny a že k němu neměl přístup nikdo jiný a současně nedokázal vysvětlit příkaz z jeho účtu dne 3. 7. 2009 stran částky 500 000 Kč na účet žalované. Žalobce sám při jednání dne 1. 8. 2017 uvedl, že výpověď K ■■■ K ■■■ vyhodnotil jako zmatenou, že svědek vypovídal rozporně s žalobcovými tvrzeními, nicméně jeho výpověď byla i vnitřně rozporná a je rozporná i s výpovědi později slyšených svědkyň B ■■■ a K ■■■, takže jako pramen skutkových zjištění lépe poslouží výpověď uvedených svědkyň. S tímto tvrzením žalobce, a sice že výpověď K ■■■ K ■■■ byla rozporná a že výpověď svědkyň B ■■■ a K ■■■ lépe poslouží jako pramen skutkových zjištění, lze souhlasit jen potud, že svědecké výpovědi B ■■■ a

K [redacted] (a to i při jejich hodnocení v kontextu s ostatními v řízení provedenými důkazy) osvětlují pouze okolnosti (situaci), před uzavřením smlouvy o půjčce mezi K [redacted] K [redacted] a žalovanou, nikoliv pak již její vlastní uzavření, vč. dohody o splatnosti této půjčky, u kterého byli jen K [redacted] K [redacted] a žalovaná. Také opakované změny žalobních tvrzení o splatnosti závazku žalované ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi ní a K [redacted] K [redacted] učiněné žalobcem v průběhu řízení, mj. i v návaznosti na obsah provedených důkazů, konkr. na obsah svědecké výpovědi K [redacted] K [redacted], nepřispívají k hodnověrnosti žalobcových tvrzení, resp. naopak, hodnověrnost těchto tvrzení žalobce snižují. Žalobce v žalobě původně uvedl, že původní věřitel K [redacted] K [redacted] a žalovaná se dohodli, že peníze žalovaná původnímu věřiteli vrátí, jakmile to její majetkové poměry dovolí. Ve svém následném podání ze dne 26. 9. 2014 však žalobce oproti tomu uvedl, že původní dohoda mezi žalovanou a bratrem žalobce zněla tak, že žalovaná vrátí peníze koncem roku 2009, kdy prodá zděděný byt po své matce, na konci roku ovšem žalovaná prohlásila, že tento byt neprodá, protože jeho hodnota se snížila z cca 1 800 000 Kč na 1 200 000 Kč a s bratrem žalobce se dohodla, že byt prodá a peníze vrátí, jakmile cena bytu opět stoupne. K další změně žalobních tvrzení o dohodě K [redacted] K [redacted] a žalované stran splatnosti půjčky pak došlo ze strany žalobce v rámci jeho účastnické výpovědi (učiněné však až při druhém jednání po svědecké výpovědi K [redacted] K [redacted], který vypovídal při prvním jednání a výslovně uvedl, že dohoda o splatnosti půjčky se během doby neměnila, pořád platilo, že žalovaná mu peníze vrátí, až prodá byt po matce, prostě až bude mít peníze), kdy žalobce vypověděl, že: „Od bratra také vím, že se s žalovanou domlouval na tom, že peníze mu žalovaná vrátí, až prodá byt, který měla po matce, ke změně tohoto ujednání mezi bratrem a žalovanou nedošlo.“ I obsah listinného důkazu předloženého samotným žalobcem, a sice dopisu žalobce ze dne 23. 10. 2013, kterým vyzýval, v zastoupení původního věřitele K [redacted] K [redacted], žalovanou k vrácení částky 500 000 Kč, nepodporuje původní ani následně změněná tvrzení žalobce o dohodě K [redacted] K [redacted] a žalované stran splatnosti závazku žalované ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi těmito osobami, když žalobce v tomto dopise, mj. výslovně uvádí, že: „Neexistuje smlouva o půjčce, nebyla ani stanovena splatnost půjčky. Z tohoto důvodu je podle zákona půjčka splatná na výzvu věřitele, proto Vás v zastoupení věřitele vyzývám, abyste uvedenou půjčku ve výši 500 000 Kč věřiteli vrátila, a to na můj účet č. [redacted] do 31. 12. 2013.“ K věrohodnosti žalobcových tvrzení stran splatnosti uvedeného závazku žalované dále nepřispívá ani rozpor (vč. jeho následného ozřejmání žalobcem) mezi listinným důkazem, a to smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2014 a tvrzeními žalobce k výši pohledávky za žalovanou. Žalobce nejprve v podání ze dne 23. 6. 2014 uvedl, že v textu žaloby ze dne 17. 4. 2014 došlo k písařské chybě, kdy namísto částky 600 000 Kč byla uvedena částka 500 000 Kč, násl. pak při prvním jednání se vrátil k výši pohledávky v částce 500 000 Kč s odůvodněním, že bratr žalobce K [redacted] K [redacted] bezhotovostní platbou převedl dne 3. 7. 2009 na účet žalované částku 500 000 Kč a zbývajících 100 000 Kč, bylo žalované K [redacted] K [redacted] poskytnuto v hotovosti v dílčích částkách. Toto posledně uvedené tvrzení však nekoresponduje s obsahem smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2014, kde v bodě I. je uvedeno, že postupitel (K [redacted] K [redacted] má pohledávku ve výši 600 000 Kč za dlužníkem I [redacted] V [redacted] vzniklou na základě její dohody o zapůjčení částky ve výši 600 000 Kč, kterou zaslal postupitel na účet dlužníka v červenci 2009, a ani s v řízení dalšími provedenými důkazy, zejm. listinnými důkazy, a to výpisem z účtu K [redacted] K [redacted] a žalované za červenec 2009, z nichž vyplývá, že K [redacted] K [redacted] převedl ze svého účtu na účet žalované dne 3. 7. 2009 částku pouze do výše 500 000 Kč, což ostatně žalovaná při prvním jednání učinila i nesporným.

30. V souvislosti se smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2014 soud I. stupně po zrušení rozsudku rozhodnutím soudu II. stupně řešil otázku dopadu exekučních řízení na platnost této smlouvy, a v návaznosti na uvedené i aktivní legitimaci žalobce v tomto sporu. Dokazování bylo doplněno provedením dalších účastníky označených důkazů, z nichž vyplynulo, že K [redacted] K [redacted] v době uzavření smlouvy o postoupení pohledávky měl vedena u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou dvě exekuční řízení, kdy v rámci jednoho z nich (u Okresního soudu ve Žďáru nad

Sázavou vedeného pod sp. zn. 16 EXE 1689/2013 k návrhu oprávněné Generali Pojišťovna a. s. pro vymožení částky 10 518 Kč) soudní exekutor Mgr. Ing. Jirí Prošek, pověřený vedením uvedené exekuce, uplatnil v rámci jím vydaného exekučního příkazu ve dne 21. 9. 2017 sp. zn. 134 EX 14652/13 – 337 námitku relativní neplatnosti právního jednání povinného K■■■■ K■■■■, a to uzavření uvedené smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené dne 19. 1. 2014 mezi povinným K■■■■ K■■■■ a Ing. L■■■■ K■■■■, tj. žalobcem, a to vůči všem účastníkům uvedeného právního jednání. Podle shora citovaného ustanovení § 44a odst. 1 exekučního řádu, účinky doručení vyzoomění o zahájení exekuce jsou v majetkové sféře povinného velmi výrazné. Koncepce exekučního práva vychází z tzv. generálního inhibitoria, tedy zákazu nakládat s celým majetkem povinného (kromě případů uspokojování základních životních potřeb povinného, osob odkázaných na povinného výživou, údržby a správy majetku a běžné obchodní a provozní činnosti), pokud exekutor nerozhodne jinak, srov. § 44 odst. 4 (viz. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 26 Cdo 955/2011). Obligatorní sankcí za porušení inhibitoria, tedy zákazu nakládat s majetkem povinného, je neplatnost právních jednání porušujících tuto povinnost. Tuto neplatnost však musí namítnout exekutor, oprávněný nebo přihlášený věřitel, jinak se taková právní jednání považují za platná (viz. komentář ASPI k datu 1. 12. 2015). Shora citované ustanovení § 47 odst. 5 exekučního řádu, upravuje tzv. generální inhibitorium (zákaz nakládat s celým majetkem povinného), kdy důsledkem, resp. sankcí při porušení této povinnosti povinným je absolutní neplatnost právních jednání povinného po doručení exekučního příkazu, kterým je postižen majetek povinného porušující tuto povinnost. V daném případě právní předchůdce žalobce K■■■■ K■■■■ jako postupitel uzavřel s žalobcem jako postupníkem dne 19. 1. 2014 smlouvu o postoupení pohledávky za žalovanou, tedy sice již po zahájení exekučního řízení vedeného k návrhu oprávněné Generali Pojišťovna a. s. u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 16 EXE 1689/2013 s pověřením vedením exekuce pro soudního exekutora Mgr. Ing. Jirího Proška, ale ještě před vydáním exekučního příkazu dne 21. 9. 2017 sp. zn. 134 EX 14652/13 - 337, kterým uvedený soudní exekutor rozhodl o provedení exekuce přikázáním všech peněžitých pohledávek povinného K■■■■ K■■■■ vůči dlužníku povinného I■■■■ V■■■■. Soudní exekutor Mgr. Ing. Jirí Prošek v souladu se shora citovaným ustanovením § 44a odst. 1 exekučního řádu, za dané situace důvodně vznesl námitku relativní neplatnosti právního jednání K■■■■ K■■■■, a to postoupení pohledávky dle Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2014 uzavřené mezi povinným K■■■■ K■■■■ a Ing. L■■■■ K■■■■, s doručením této námítky všem účastníkům uvedeného právního jednání, k němuž soudní exekutor vznesl námitku relativní neplatnosti. Ihned poté žalobce řádně uplatnil námitku promlčení námítky relativní neplatnosti. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 2. 2007 sp. zn. 21 Cdo 948/2006 právo dovolat se tzv. relativní neplatnosti, jak vyplývá z ustálené judikatury soudů, podléhá promlčení. V dané věci se soudní exekutor Mgr. Ing. Jirí Prošek dovolal relativní neplatnosti právního jednání povinného K■■■■ K■■■■, a to uzavření smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2014 až dne 21. 9. 2017 v rámci jím vydaného exekučního příkazu, tedy až po uplynutí 3 leté promlčecí doby, a tím došlo, dle shora citovaného ustanovení § 609 a násl. o. z., k promlčení práva namítnout relativní neplatnost uvedené smlouvy o postoupení pohledávky, která tak byla uzavřena platně a žalobce je tudíž pro daný spor aktivně legitimován.

31. Stran soudem II. stupně vytčeného nedostatku v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, a sice že soud I. stupně se nevypořádal s tím, že rozhodne skutečnosti o účasti sestry M■■■■ B■■■■ a manželky A■■■■ K■■■■ netvrdil žalobce do skončení prvního jednání soudu I. stupně, resp. do uplynutí poskytnuté koncentrace, a dále s tím, že v řízení nebyla předložena plná moc, kterou měl udělit K■■■■ K■■■■ své sestře v létě 2009, soud nyní uvádí následující. Žalobce po zrušení rozsudku soudu I. stupně ve svém podání ze dne 31. 5. 2017 doplnil žalobní tvrzení (a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 9. 2015 sp. zn. 22 Cdo 904/2015, podle něhož poučovací povinnost podle § 118a o. s. ř. se uplatní tam, kde v řízení při jednání vyjde najevo, že existuje právně významná skutková okolnost, která doposud nebyla stranou sporu tvrzena a takové skutečnosti je pro úspěch strany ve sporu zapotřebí; nebylo-li účastníku řízení

poskytnuto poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. dříve, než nastala koncentrace řízení, byť se tak objektivně mělo stát, nebrání ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. tomu, aby tyto skutečnosti účastník vylíčil, resp. aby označil důkazy potřebné k prokázání svých skutkových tvrzení i poté, kdy koncentrace nastala) o uvedení, že ještě před koupí chaty byla žalovaná a K. K. v bydlíšti svědkyně M. B. a za přítomnosti svědkyně shodně prohlásili, že peníze, které K. K. žalované půjčí mu tato vrátí, až prodá svůj byt. Tato tvrzení žalobce korespondují s výpovědí svědkyně M. B., neboť výpovědí této svědkyně, jak již soud shora uvedl, byly prokázány okolnosti předcházející uzavření smlouvy o půjčce mezi K. K. a žalovanou v souvislosti se záměrem žalované koupit chatu v Sýkořici, nikoliv ale okolnosti vlastního uzavření smlouvy o půjčce, vč. její splatnosti, mezi uvedenými osobami. Tento závěr soudu ostatně podporuje i tvrzení žalobce uvedené při jednání dne 1. 8. 2017, kdy žalobce uvedl, že svědkyně M. B. se o půjčce K. K. na koupi chaty dozvěděla později, nebyla přímým účastníkem jednání mezi K. K. a žalovanou o uvedené půjčce. Pokud pak jde o nepředložení plné moci udělené dle tvrzení žalobce K. K. sestře M. B. v létě 2009, žalobce i v tomto směru upřesnil svá tvrzení při jednání dne 1. 8. 2017, kdy uvedl, že bratr K. K. poskytl sestře M. B. dispoziční právo k jeho účtu, z něhož M. B. hradila finanční pohledávky K. K., zejm. pohledávky z exekucí a další. Tato tvrzení žalobce (vyjma uvedení období odkdy svědkyně M. B. má dispoziční právo k účtu K. K.) jsou prokázána nejen výpovědí svědkyně M. B. (jež mj. uvedla, že pro problémy K. K. s nadměrným užíváním alkoholu, se mu od roku 2007 začala starat o finance a funguje takto dosud), ale i rozporuplností výpovědi svědka K. K. (který v průběhu ní nebyl schopen upřesnit, zda v době koupě chaty žalovanou měl účet či nikoliv, se současným následným uvedením, že k jeho účtu kromě něho neměl nikdo jiný přístup a že nedokáže vysvětlit příkaz ze svého účtu dne 3. 7. 2009 stran částky 500 000 Kč) a výpisy z účtu K. K. a žalované za období července 2009, kterými je jednoznačně prokázán převod finančních prostředků ve výši 500 000 Kč dne 3. 7. 2009 z účtu K. K. na účet žalované, což ostatně žalovaná učinila nesporným. Soud považuje výpověď svědkyně M. B. za hodnověrnou oproti výpovědi K. K., a to pro značnou nekonzistentnost svědecké výpovědi K. K. Nicméně uzavírá, že svědeckou výpovědí M. B. byly v kontextu s dalšími provedenými důkazy (a to zejm. výpovědi žalobce, svědka K. K. výpisy z účtu K. K. a žalované za červenec 2009) prokázány jen okolnosti předcházející realizaci záměru žalovanou stran koupě chaty a financování této koupě, a dále proces finančních transakcí v souvislosti s touto koupí. Stran výpovědi svědkyně A. K. soud uvádí, že i touto výpovědí (jak již ostatně bylo shora uvedeno) byly prokázány především okolnosti předcházející vlastnímu uzavření smlouvy o půjčce mezi K. K. a žalovanou, nikoliv vlastní ujednání K. K. a žalované při uzavření smlouvy o půjčce, vč. splatnosti této půjčky, a dále pak okolnosti finančních transakcí pro realizaci záměru žalovanou při koupi chaty v Sýkořici, kdy finanční prostředky na koupi chaty byly prvotně poskytnuty žalované žalobcem, resp. do určité výše pouze žalobcem, a násl. vráceny žalované žalobci do výši 500 000 Kč z finančních prostředků poskytnutých žalované K. K. dne 3. 7. 2009 a co do zbytku přímo žalovanou žalobci.

32. Přestože předmětem daného řízení je určení splatnosti peněžitého závazku a nikoli zaplacení částky z titulu smlouvy o půjčce, soud I. stupně na základě výtčtu nedostatků v odůvodnění jeho rozsudku dle rozhodnutí soudu II. stupně, se nyní vypořádává i s výpovědí svědka J. V. Výpovědí uvedeného svědka bylo prokázáno tvrzení žalované, že žalovaná žalobci peníze z půjčky na koupi chaty v Sýkořici vrátila v létě 2010 ve dvou splátkách za přítomnosti uvedeného svědka. K tomuto závěru soud dospěl nikoliv pouze na základě výpovědi uvedeného svědka, ale dále též na základě dalších v řízení provedených důkazů, a to výpisu z účtu žalované za období měsíců červenec a srpen 2010 stran výběru hotovosti žalovanou v částkách 350 000 Kč a 300 000 Kč, kdy tyto výběry časově korespondují s obdobím vrácení peněz žalovanou K. K., dle jejího tvrzení a výpovědi svědka J. V. K tomuto závěru soud dospěl i

přes námitky žalobce, že výpověď svědka není hodnověrná, neboť svědek je kamarád s žalovanou, který za ní společně s K■■■■ K■■■■ jezdil na chatu, a dále že u předání peněz byl svědek, jak sám uvedl ve výpovědi, přítomen náhodou. Soud nesdílí názor žalobce stran nehodnověrnosti svědka, když v řízení bylo prokázáno, že i K■■■■ K■■■■ jezdil za žalovanou na chatu jako kamarád a dále proto, že k předání peněz došlo v letních měsících, kdy lidé na chaty především jezdí a setkávají se zde. Jak již opakovaně soud v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, svědeckou výpověď K■■■■ K■■■■ považuje pro její rozporuplnost za nehodnověrnou, a tak neuvěřil tvrzení svědka, že svědek J■■■■ V■■■■ nebyl nikdy přítomen u toho, že by K■■■■ K■■■■ dával nějaké peníze žalované nebo ona jemu.

33. Soud neprovedl důkaz označený žalobcem po zrušení rozsudku soudu I. stupně rozhodnutím soudu II. stupně, a sice zopakování výslechu svědka K■■■■ K■■■■ k dotázání se na skutečnosti uváděné svědkyní M. B■■■■, neboť vyhodnotil tento návrh důkazu za nadbytečný z důvodu v řízení zjištěného skutkového stavu ostatními provedenými důkazy, vč. výpovědi svědka K■■■■ K■■■■, kterou, jak již opakovaně v průběhu odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, považuje pro její nekonzistentnost za nevěrohodnou.
34. Soud po obsáhlém odůvodnění rozhodnutí uzavírá, že žalobci se nepodařilo v řízení provedenými důkazy prokázat tvrzení, že splatnost poskytnutých finančních prostředků právním předchůdcem žalobce K■■■■ K■■■■ žalované, byla dle dohody mezi K■■■■ K■■■■ a žalovanou ponechána na vůli žalované. K tomuto závěru, který je odlišný od závěru soudu I. stupně při jeho rozhodnutí ze dne 22. 1. 2015 soud dospěl po důkladném posouzení v řízení prokázaných skutečností provedenými důkazy ve vztahu k žalobcovým tvrzením, vč. jejich změn v průběhu řízení.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a ve věci úspěšně žalované přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 42 138 Kč, z toho 2 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podané odvolání proti rozsudku soudu I. stupně a dále 40 138 Kč za právní zastoupení žalované advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Uvedená částka 40 138 Kč se sestává z odměny právního zástupce ve výši 27 500 Kč za 11 úkonů právní služby po 2 500 Kč dle § 9 odst. písm. a) citované vyhlášky (převzetí věci a první porada s klientem, sepis vyjádření ze dne 20. 9. 2014 k žalobě, účast na jednání soudu dne 6. 11. 2014 od 8.30 hodin do 10.39 hodin, sepis doplnění tvrzení a vyjádření k důkazům ze dne 21. 11. 2014, účast na jednání soudu dne 13. 1. 2015 od 8.30 hodin do 11.25 hodin, sepis odvolání ze dne 8. 4. 2015 proti rozhodnutí soudu I. stupně, účast na jednání soudu dne 1. 8. 2017 od 8.30 hodin do 10.15 hodin, dne 21. 11. 2017 a 30. 1. 2018), dále z náhrady hotových výdajů za 11 úkonů právní služby po 300 Kč dle § 13 citované vyhlášky, tj. celkem 3 300 Kč, z 21 % DPH z uvedeného ve výši 6 468 Kč, náhrady cestovních výdajů v celkové výši 1 270 Kč – čtyři cesty Praha – Kladno – Praha v celkové délce 58 km, z toho dvě cesty při průměrné spotřebě 6 l/100 km, ceně 36 Kč/litr a náhradě 5,54 Kč/km (3,70 Kč + 1,84 Kč) v celkové výši 321 Kč pro jednu cestu, tj. při dvou cestách 642 Kč, a zbývající dvě cesty při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km, ceně 28,60 Kč/litr a náhradě 5,45 Kč/km (3,90 Kč + 1,52 Kč) ve výši 314 Kč pro jednu cestu, tj. při dvou cestách 628 Kč a náhrady ztráty času v celkové výši 1 600 Kč (4x 400 Kč při sazbě 100 Kč/0,5 hodin).

#### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Kladno 8. února 2018

JUDr. Martina Burešová v. r.  
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 1. 2019 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018 č.j. 26 Co 211/2018 – 297 a je vykonatelné ve výroku I. dnem 22. 1. 2019, ve výroku II. dnem 26. 1. 2019. Připojení doložky provedla Markéta Bořková dne 6. 2. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Bořková